

သမုဒ္ဒရာအလယ်မှအကျဉ်းထောင်

(သို့မဟုတ်)

ကိုကိုးကျွန်းမှ ခါးသည်းသောနေရက်များနှင့်
အခြားစာတမ်းများ

ထက်မြက်

ထက်မြက်

စာတမ်းရှင် ထက်မြက်

ရန်ကုန်မြို့တွင် အဖ ဦးဘိုးလီ၊ အမိ ဒေါ်သိန်းတင်တို့ မှ (၁၉၄၀) ခု အောက်တိုဘာလ (၆) ရက် တနင်္လာနေ့တွင် မွေးဖွားသည် ။ အမည်ရင်း ဦးကျော်နိုင်ဖြစ်သည် ။

ငယ်စဉ်က ကျိုက္ကစံရွှေကျင်တိုက်ဟောင်းတွင် ပညာစတင် သင်ကြားခဲ့သည် ။ ကျိုက္ကစံ မူလတန်းကျောင်း ၊ အထက (၁) သင်္ဃန်းကျွန်း၊ အထက (၁) တာမွေတို့ တွင် ပညာသင်ကြားပြီး (၁၀) တန်းအောင်သည့် အခါ လုပ်သားများ ကောလိပ်တွင် ဘီအေနောက်ဆုံးနှစ် အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့သည် ။ (၁၀) တန်းအောင်သည့် အခါ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးဘဏ်၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်တို့ တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည် ။ (၁၉၂၇) ခုနှစ်၌ ပြည့်သူ့ကြယ်ဆောင်းပါး၊ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများကို ရေးသားခဲ့သည် ။ (၁၉၇၆) ခုတွင် ငှယ်ဗန်ထရွှင်း၊ (၁၉၇၇) တွင် အိုယ န်ဟိုင်၏ တေးသံ၊ (၁၉၇၈) တွင် နေ့၏ နေရောင်ဆီသို့ ည၏ ကြယ်ရောင်နှင့် အတူ ဘာသာပြန်စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည် ။

ချာလီချက်ပလင်၊ လီကွမ်ယူ၊ ဂျော့ဒဗလျူဘုရှ်နှင့် အီရတ်စစ်ပွဲ၊ မင်း မဲ့ဝါဒနှင့် အကြမ်းဖက်ဝါဒ၊ ဗလာဒီမီယာဘူတင်၊ ပါဗက်မူရှာရက်ဖ်စသည့် စာအုပ်များ နှင့် အင်တာဗျူး ဘယ်လဲ ဘာလဲ၊ ဘဝမာယာလား အလှမာယာလား စာပေဝေဖန်ရေး စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည် ။ ထက်မြက် ကလောင်အပြင် မောင်ရိုး၊ ရဲကောင်းထက်၊ မင်းအိမ်စည်၊ မိုးရဲ၊ မောရီယ စသော ကလောင်များ နှင့် လည်း ရေးသားခဲ့သည် ။

ပထမစာတမ်း
ဆရာတိုက်စိုး အမှတ်တရ
(ဆရာတိုက်စိုး ကွယ်လွန်ခြင်း
တစ်နှစ်မြောက်စာတမ်းဖတ်ပွဲ)
စာပေဗိမာန် - ရန်ကုန်မြို့

ကျွန်တော်၏ စာတမ်းများ

ပထမစာတမ်း

[ဆရာတိုက်စိုး အမှတ်တရ]

ယခင်က ကျွန်တော် စာတမ်းမရေးခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးစာတမ်းအဖြစ် စာပေဗိမာန်ခန်းမတွင် ဖတ်ကြားရစဉ်က “ဆရာတိုက်စိုး အမှတ်တရ” စာတမ်းဖြစ်လေသည်။ စင်စစ်ထိုစာတမ်းကို စာတမ်းအဖြစ် ရေးသားခဲ့ခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။ ဆရာတိုက်စိုး ကွယ်လွန် ပြီးသည့် နောက် စာဖတ်သူဂျာနယ်တွင် အပတ်စဉ်ရေးသားခဲ့သော အပတ်စဉ်ဆောင်းပါး ရှည်ကြီးသာ ဖြစ်၏။ (၁၀)ပတ်လား၊ (၁၂)ပတ်လား ကျွန်တော် မသိတော့။ မြန်မာစာပေပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်သော ဆရာတိုက်စိုးလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသည် ကို ဂုဏ်ယူလိုသော အားဖြင့် ထိုဆောင်းပါးရှည်ကြီးကို ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးကို ရေးစဉ်က ဆရာ တိုက်စိုး၏ ပညာဂုဏ်၊ ရိုးသားဂုဏ်တို့ ကို အမှတ်ရကာ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ရင်းနှီးခဲ့သော စာရေးဆရာများ တွင် ဆရာတိုက်စိုးမှာ လည်း လေ့လာမှုအား အလွန်ကောင်းပြီး၊ စာပေ အလွန်ပါသည့် ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာ့ကို အမှတ်မရဘဲ မနေနိုင်ပေ။ ဆရာတိုက်စိုး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ Living Encyclopedia ဖြစ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားကြောင်း၊ အဲလ်ဒေါ့ဟာ စလေကို စာပေလောက Living Encyclopedia ဟု ခေါ်ကြောင်း ၊ သူက ဟာစလေကို အားကျကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့လေသည်။ ဆရာတိုက်စိုးသည် သူပြောသလိုပင် အရာရာကို သိရှိနှစ်သက်သူဖြစ်။ သူ့ကို

အလွန်လေးစားပြီး သူနှင့် အမြဲတပူးတွဲတွဲ ဖြစ်ခဲ့သူမှာ ကွယ်လွန်သူ တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင် ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဒန် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာ တိုက်စိုးက ပြောဖူး၏။ ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးစဉ်ကာလသူ၏ အကြောင်း တစ်ခုကို တင်ပြရလျှင် တစ်နေ့ကျောင်းသား တစ်စု သူ့ထံသို့ ရောက် လာ၏။ သူတို့ က (၃၇)မင်း နတ်များ အကြောင်း ဆရာ့ကို လာမေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာက မဆိုင်းမတွဘဲ (၃၇)မင်း နတ်များကို တစ်ဦးချင်းရှင်းပြ လိုက်သလို အသေးစိတ် သိလိုလျှင် ဖတ်ရမည့် စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ချင်းညွှန်းဆို လိုက်လေသည် ။ ဆရာ မကွယ်လွန်မီ က ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကနေ ပါရဂူဘွဲ့များ စတင်ချီးမြှင့်နေချိန်လည်း ဖြစ်၏။ ပါရဂူ ဘွဲ့စာတမ်း အတွက် မြန်မာစာနှင့် ပတ်သက်သူများ သည် ဆရာ့ထံ လာ ရောက်၍ မေးမြန်းခြင်း၊ စာအုပ်စာတမ်း များ ညွှန်းဆိုပေးရန် လမ်းညွှန် ခံခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည် ။ ထူးခြား သ ည် မှာ ဆရာသည် ဘာမေးမေးမဆိုင်းမတွပင် ညွှန်ပြဖြေဆိုနိုင်ခြင်း ဖြစ် ၏။ ဆရာက အန္တိယသို့ ဟာစလေရောက်စဉ်က တက်ချိမဟာ အဆောက်အဦးကိုကြည့်ကာ တက်ချိမဟာသည် အချိုး မညီကြောင်း အနည်းငယ် စောင်းနေကြောင်း ပြောဆိုခဲ့၏။ အမှန်တကယ် တိုင်းတာ ကြည့် သော အခါတွင် လည်း ဟာစလေပြောသည် နှင့် ကိုက်ညီကြောင်း ပြော ဆိုခဲ့ဖူးပါသည် ။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာတိုက်စိုးရင်းနှီးရသည် မှာ ဆရာတိုက်စိုးလည် ချောင်းကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်မှ ဖြစ်၏။ အစောပိုင်းကမူ သူငယ်သူငယ်ချင်း၊(ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုသည် မှာ လည်း ၂တန်း၊ ၃တန်း ကတည်းက ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း) ဖျာပုံတွင် အတူကျောင်းတက် ခဲ့သည့် ကျွန်တော် အချစ်ခင်ဆုံးဖြစ်သော လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင် ဖြစ် ၏။ ဗိုလ်အုန်းမောင်ခေါ်သွား၍ သူ့အိမ် ကျွန်တော် ရောက်သွား၏။ စာ

ပေပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပင် ဆက်ဆံခဲ့ရပါသည်။ ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကို သူက လေးလေးစားစား ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံ၏။ ဗိုလ်အုန်းမောင်နှင့် ဆရာ တိုက်စိုးမှာ ရုပ်ချင်းလည်း ဆင်၏။ ကွန်လွန်သည် အထိ အလွန်ချစ်သော သူငယ်ချင်းများ လည်း ဖြစ်၏။

ထောင်ထဲနှစ်ရှည်လများ နေရပြီး ထောင်မှ လွတ်သည့် အချိန်သူအိမ်ကိုပင် သူမသိသော လေထီး ဗိုလ်အုန်းမောင်ထံသို့ ပထမဆုံး သတင်းမေးလေသော မူမဟာ သူငယ်သူငယ်ချင်း စစ်အစိုးရ၏ ယဉ်ကျေးမှုဌာနညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးသန်းထွက် (ခေါ်) ဆရာတိုက်စိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဦးအုန်းမောင်ကွယ်လွန်ပြီးသည့် နောက်ဆရာတိုက်စိုးကို အပတ်စဉ် ဆေးသွားထိုးစဉ်က ဒေါက်တာ တင်စံဦးနှင့် အတူ ကျွန်တော် လိုက်သွားလေ့ရှိ၏။ ဆရာမှာ သော စာအုပ်ကအစ ကျွန်တော်က ရှာယူပေးလေ့ရှိပါသည်။ ။ တစ်နေ့ ဆရာပြောဖူးသည် မှာ “ကျွန်တော်က အုန်းမောင် ကို အလွန်ချစ်တာဗျ။ လေးလည်း အလွန်လေးစားတယ်၊ သူ့သတ္တိနဲ့ သူ့ယုံကြည်ချက် ခိုင်မာမှုကို လည်း ကျွန်တော်လေးစားတယ်။ အပေါင်းအသင်းအပေါ်လည်း အနစ်နာခံတယ်။ အဲဒီအချိန်က သူတို့ က ဗကပ၊ ကျွန်တော်က အင်ပရက် Impress ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အခုလည်း ခင်ဗျားနဲ့ ကြုံရတော့ ပိုပြီး လေးနက်သွားတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့ မျက်နှာ ဘယ်နားထားရမှန်းမသိ၊ ဆရာကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ရှက်ရွံ့မိသွားပါသည်။ ။ အမှန် တကယ်လည်း လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင်နှင့် ကျွန်တော် နှိုင်းယှဉ်ပြရလောက်အောင် စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံမှုခြင်း ကွားခြားလှပါသည်။ ။

ကင်ဆာရောဂါဖြစ်သူတိုင်းသည် ထိုအချိန်က သေမိန့် ခံရသော သူများ ဟု လူတိုင်းက

သတ်မှတ်ထားကြ၏။ ဆရာတိုက်စိုး လည်ချောင်းကင်ဆာဖြစ်သည်
ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိ၏။ သူ့ဇနီး တက္ကသိုလ်မြစ်မ်း အပါအဝင် သူ
သားသမီးများ လည်း သိ၏။ ရောဂါကို အတတ်နိုင်ဆုံး သက်သာအောင်၊
စွဲဆန့်နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆိုကာ ဒေါက်တာတင်စံဦးက အပတ်
စဉ် သူနေထိုင်ရာ တောင်ဥက္ကလာသို့ သွားရောက်၍
ဆေးထိုးဆေးကျွေးပြုလုပ်ပေးပါသည်။ သူသွား တိုင်း ကျွန်တော်လည်း
အမြဲလိုက်ပါလေ့ရှိ၏။ ဆရာကား အလွန်တည်ငြိမ်ရဲရင့်သော ကင်ဆာ
ဝေဒနာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူရောဂါဖြစ်သည် ကို ခေါင်းထဲစွဲမထားဘဲ
စာရေးစာဖတ် မပျက်ပေ။ ထိုအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရေးခွင့်ထုတ်ခွ
င့်မရှိသော အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းအကြောင်းကို ဆရာတိုက်စိုးနှင့် ဆရာဦးသော်ကောင်းတို့
အင်္ဂလိပ်လိုရေးကာ စင်္ကာပူတွင် ထုတ်ဖို့ ဆရာက ကျွန်တော်တို့ ကို
ပြောခဲ့ဖူး၏။ ရောဂါက တစ်နေ့တခြား သူ့ကိုဖိစီးလာ သလို နောက်ဆုံး
ကွယ်လွန်သည့် နေ့ကလည်း သူ့အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရှိ၏။ ကျွန်တော်
တို့ နှစ်ဦး နှင့် အတူ စာရေးဆရာမောင်သာမည လည်း ရှိခဲ့လေသည်။ ။

ဆရာတိုက်စိုးကွယ်လွန်ပြီးသည့် အချိန်တွင် သူ့ကို လွမ်းဆွေးတမ်း
တသည့် အနေဖြင့် စာဖတ်သူဂျာနယ်တွင် အခန်းဆက် ဆောင်းပါးကြီး
ရေးသားဖြစ်ခဲ့၏။ ကွယ်လွန်ပြီး တစ်နှစ် အကြာတွင်
ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနက သူ့ဇနီးဖြစ်သူ ဆရာမ တက္ကသိုလ် မြစ်မ်း
ထံမှ ခွင့်ပြုချက် ယူကာ စာတမ်းဖတ်ပွဲ ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ထိုစာ
တမ်းဖတ်ပွဲတွင် တက္ကသိုလ် မြစ်မ်းက ချင်းချက်နှစ်ခုတောင်း၏။ ထိုစာ
တမ်းဖတ်ပွဲတွင် ဆရာအကြောင်း အားလုံးရေးနိုင်သူများ ဖတ်နိုင် ၏။
ထို့အတူ သူမအနေဖြင့် စာရေးဆရာ နှစ်ယောက်ကို ထိုစာတမ်းဖတ်ပွဲ
တွင် ထည့်သွင်းပေးရန် တောင်းဆို၏။ တစ်ဦးမှာ ဆရာအံ့မောင်ဖြစ်ပြီး

တစ်ဦးမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်လေသည်။ ဆရာမ တက္ကသိုလ်မြစိမ်းကို ထိုဆောင်းပါးမှာ စာတမ်းအဖြစ် ရေးသားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော် ထိုတွေ့မိသော ဆရာတိုက်စိုးကို ရုပ်ပုံလွှာအဖြစ် ရေးသားခြင်းဖြစ်၍ စာတမ်းမပီ၍ ကျွန်တော် မဖတ်ချင်ပါဟု ရှင်းပြ၏။ ဒုတိယအချက်အနေဖြင့် စစ်အစိုးရနှင့် ပတ်သက်သော စာပေကိစ္စနှင့် အခြားကိစ္စများကို ကျွန်တော် ပါဝင်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဟု လေးလေးနက်နက် ပြောပြပါသည်။ သို့သော် ဆရာမက စာတမ်းအဖြစ် ရေးသည်။ မရေးသည် ထက် ဆရာတိုက်စိုး အကြောင်း ရင်ထဲ ခံစားမှုရှိရှိရေးသားသော ဆောင်းပါးဖြစ်၍ စာတမ်းအဖြစ် ဖတ်ရှုပေးပါရန် ဆရာတိုက်စိုး၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ထိုဆောင်းပါးက တင်ပြနိုင်စွမ်းရှိ၍ လည်း သူမကိုရော ဆရာ တိုက်စိုးကိုရော ကူညီသည့် အနေဖြင့် ဖတ်ကြားပေးပါရန် အလေးအနက် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ ဒုတိယအချက်အနေဖြင့် ထိုစာတမ်းဖတ်ပွဲတွင် စာပေပညာရှင်များ နှင့် စာရေးဆရာများ သာ ယေဘုယျလာရောက်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ၊ စစ်အစိုးရ အချို့တာဝန်ရှိသူများ လည်း လာရောက်နိုင်သောကြောင့် ၊ သည်းခံ၍ ဖတ်ကြားပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သောကြောင့် ဖတ်ကြားဖြစ်ပါ တော့သည်။ ထိုဆောင်းပါးကို ရေးစဉ်က ကမ္ဘာတွင် ဘာသာပေါင်း (၃၀)ကျော်ဖြင့် ဘာသာ ပြန်ခဲ့သော အေဘရာဟင်လင်ကွန်း ပြောကြားသော ဂတ်တီးစဘာ့ဂ်မိန့်ခွန်းကို မြန်မာဘာသာဖြင့် အမေရိကန် ကွန်ကရက်စာကြည့်တိုက်ကမေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် မြန်မာပြည်ကို ကိုယ်စားပြု ဘာသာ ပြန်သူမှာ ဦးသန်းထွတ်(ဆရာတိုက်စိုး) သာဖြစ်သောကြောင့် ထိုမိန့်ခွန်းကို ထည့်သွင်းရေးသား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မြန်မာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုပါ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကွန်ကရက်စာကြည့်လိုက်တွင် ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်ထားသော ဘာသာ(၃၀)ကျော် ဘာသာပြန်သူ (၃၀)ကျော် စာရင်းတွင် မြန်မာဘာသာပြန် ဦးသန်းထွတ်နာမည်လ

ည်း ပါရှိသည် ။ ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းလွှာကိုလည်း အမေရိကန်နိုင်ငံက ဆရာတိုက်စိုးကို ဖိတ်ကြားပြီး ပေးခဲ့ပါသည် ။ ထိုသာဘာပြန် မိန်းခွန်းကို တည်းဖြတ်ပေးသူမှာ ဆရာဇော်ဂျီဖြစ်လေသည် ။ သို့သော် စစ်အစိုးရ၏ စာပေစီစစ်ရေးဌာနက ထိုသာဘာပြန်ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လေသည် ။ အပြည့်အစုံ ထည့်သွင်းခွင့်မပေး။ စာဖတ်သူဂျာနယ် တွင် ထိုမိန်းခွန်းကို ဖော်ပြစဉ်က စာပေစီစစ်ရေး တာဝန်ရှိသူများက “အစိုးရဆိုသည် မှာ ပြည်သူ့ အတွက် ပြည်သူက ပြည်သူတို့ ၏ ဆန္ဒဖြင့် တင်မြှောက်သော အစိုးရ ဖြစ်ရမည်။” (Government is for the people of the people by the people) ဆိုသည် ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သောကြောင့် ဂျာနယ် တွင် မပါတော့ပါ။ ယခုစာတမ်း ဖတ်ရာတွင် ထိုအပိုဒ်ကို ထည့်သွင်းဖတ်ကြားမည်ဟု စာတမ်းဖတ်ပွဲစီစဉ်သူ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးမြင့်ကြိုင်အား ကျွန်တော်က တင်ပြပါသည် ။ ဖတ်ကြားခွင့် မပေးပါက ထိုစာတမ်းဖတ်ပွဲတွင် ကျွန်တော်ပါဝင်မည်မဟုတ်ပါဘူး အတိအလင်း ကြေညာခဲ့သည် ။ ထို့အပြင် စာတမ်းဖတ်ပွဲတွင် ကျွန်တော့်အလှည့်၌ စင်ပေါ်တွင် ရှိသော ဆရာဦးသော်ကောင်းတို့ ၊ ဆရာပါရဂူတို့ စသည် သဘာပတိအဖွဲ့ဝင်များကို ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုပြီး ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်ပါမည်။ သို့သော် ပရိသတ်ကိုမူ နှုတ်ဆက်စကား ပြောရုံသာပြောနိုင်မည်။ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုနိုင်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော ပရိသတ် အရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်ဗိုလ်များ ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ရှိနေ၍ ဖြစ်ပါသည် ။ သူတို့ သည် ပြည်သူလူထုကို ဖိနှိပ်သူများ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ အား ဦးညွှတ်စရာ လုံးဝမရှိပါ။ ထောင်အကြိမ် ကြိမ်ကျပြီး၊ သူတို့ နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့စဉ်က ဘယ်တုန်းကမျှ ဦးညွှတ်ခြင်းမပြုခဲ့ပါ။ ထိုအချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်စေချင်ပါသည် ဟု ရှင်းပြသောအခါ ဆရာဦးမြင့်ကြိုင်က “သဘောပေါက်ပါ တ

ယ်ဗျာ၊ ကြည့်ကောင်းအောင်တော့ လုပ်စေချင်တယ်။ သိသိသာသာ
တော့ မလုပ်ရင်ကောင်းတာ ပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ။ ဦးမြင့်ကြို
င်က ဂတ်တီးစဘာ့ဂ်မိန့်ခွန်းကိုလည်း ခပ်သွက်သွက် ဖတ်ပြီး ခပ်မြန်မြ
န် ပြီးစေချင်ပါသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာတိုက်စိုးကွယ်လွန်ပြီး
တစ်နှစ်မြောက်နေ့ ဆရာတိုက်စိုးနှင့် ပတ်သက်သော စာတမ်းများ
ဖတ်ကြားပွဲကို ရန်ကုန်မြို့ ကုန်သည် လမ်းပေါ်ရှိ စာပေဗိမာန်ခန်းမတွင်
ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ။ ဆရာပါရဂူတို့ ဆရာဦးသော်ကောင်းတို့
တက်ရောက်ကြ၏။ ဆရာ မောင်ဆုရှင်လည်း တက်ရောက်ပါသည်။ ။
စာတမ်းရှင်များ လည်း အတော် တက်ရောက်ကြပါ သည်။ ။ ဆရာမကြီး
ဒေါ်ကြန်တို့ ဆရာမနုဿ ကျော်ဝင်းတို့ ဆိုလည်း စာတမ်းရှင်များ အဖြ
စ် ပါဝင်ဖတ်ကြားခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာတိုက်စိုး အမှတ်တရဖြစ်သော
ဆောင်းပါးရှည်ကြီးကို စာတမ်း အဖြစ်ဖြင့် တက်ရောက် ဖတ်ကြားဖြစ်
ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

(၂)

ဒုတိယစာတမ်း

[မြန်မာနိုင်ငံစာပေလွတ်လပ်မှု (အကျဉ်း)]

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာများ သမဂ္ဂမှ
စာတမ်းဖတ်ပွဲများ ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး နောက် ပထမဆုံး စာတမ်းင
ယ်များကို ဖတ်ဖို့ စီစဉ်သည်။ ။ စံချိန်မီစာတမ်းကြီးများကိုမူ အချိန်က လ
ည်း မရသဖြင့် စာရေးဆရာများ ၊ ပညာရှင်များ ထံမှ မတောင်းဖြစ်လိုက်

ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော် လည်း စာတမ်းငယ်တစ်စောင်ကို ရေးဖြစ်သွား
၏။ ထိုအချိန်က တချို့စာရေးဆရာများက စာတမ်းဆိုသည် မှာ
ယခုလိုပြောင်းလဲ တိုးတက်နေသော ခေတ်ကြီး၌
မရှိသလောက်ဖြစ်နေပြီ၊ စာတမ်းထက် အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲများ ခေါ် Wo
rk Shop ကို လုပ်သင့်သည် ဟု ဆိုလာသည် ။ စာတမ်းဖတ်ပွဲကို ကန့်ကွ
က်သည် ဟု ဆိုလာကြသည် ။ စာတမ်းအကြောင်း နားမလည် စာတမ်း
ဖတ်ခြင်း၏ အကျိုးကို မခံစားတတ်သော မတောက်တခေါက် စာရေးဆ
ရာများ ၏ သွေးထိုး လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် လူငယ်များက ထိုစာတမ်းဖတ်ပွဲကို
စာရေးပြီး ကန့်ကွက်လာကြသည် ။ ဖျောင်းဖျ သော်လည်း မရသဖြင့် စာ
တမ်းဖတ်ပွဲဖြစ်အောင် ရှိသည့် စာတမ်းငယ်များ ဖြင့် Home Media တွင်
ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်၏ စာတမ်းမှာ စာ
ပေလွတ်လပ်မှု အကြောင်းကို မိမိလက်လှမ်းမီသမျှ သိရှိသမျှဖြင့် ရေး
သားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ ၁၉၆၂ - ခုနှစ် အာဏာသိမ်း စစ်အစိုးရအဆက်
ဆက်မှ နေယဉ်ထက်တိုင်စာပေလွတ်လပ်ခွင့်များကင်းမဲ့သော၊ စာ ပေစီ
စစ်ရေးဆို သောစာပေကင်ပေတိုင်ဖြင့် ချုပ်ခြယ်ပိတ်ပင်ထားသော ရေး
သားခွင့်၊ ထုတ်ဝေခွင့်၊ ပုံနှိပ်ခွင့်၊ ဖြန့်ဝေခွင့်များ အကြောင်းကို တင်ပြ
ထားပါသည် ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသားမိ၍ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်
ကျွန်းခံခဲ့ရသော မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ မောင်ဖေငယ်ကို အမှတ်ရမိပြီး
ထိုစာတမ်း ငယ်ကို ရေးသားဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ စာပေစီစစ်ရေးက
ကျွန်တော့်စာအုပ်များကို ပိတ်ပင် တောက်ခံရခြင်းများ လည်း ပါ၏။ အ
ထူးသဖြင့် မောင်ဖေငယ်သည် “ဖောင်းကာစား မောင်မောင် စာအုပ်”၊
သမိုင်းတွင် တကယ်ဖြစ်ခဲ့သော နန်းစံ(၇)ရက်သာရှိသည့် ဖောင်းကား
စား မောင်မောင်၏ ပြည်သူလူထုအပေါ် ဆိုးသွမ်းရက်စက်ခဲ့သည့် မင်း
ဆိုးမင်းညစ်အကြောင်းကို ရေးခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များကို

ရေးသားပြီး လက်ရှိအုပ်ချုပ်နေသော မဆလ အစိုးရကိုလည်း သရော်
လိုက်ပုံလည်း ရပါသည်။ ။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် “စကားပြီးစကား၊ စပါးပြီး
စပါး၊ မယားပြီး မယား” ဆိုသော ဖောင်းကားစား မောင်မောင်၏ အကျ
င့်စရိုက်အား ရေးသားလိုက်သော အသုံးအနှုန်း သည် သူတို့ မဆလ ခေါ
င်းဆောင်များ ဗိုလ်ချုပ်များကို ရည်စူးလှောင်ပြောင်သည် ဟု ယူဆသွား
၏။ နှစ်သီးစား၊ သုံးသီးစားစပါးစိုက်ရန်တိုက်တွန်းသောဗိုလ်တင်ဦးလို
ထောက်လှမ်းရေး များ ၏ ပြောဆို ချက် သမ္မတအဖြစ်နှင့် ကတိစကား
အမျိုးမျိုးပြောကာ လက်တွေ့ အကောင်ထည် မဖော်နိုင်သော ဗိုလ်စန်း
ယု၏ စကားပြီး စကားပြောဆိုချက်၊ နောက်ဆုံး သူတို့
ခေါင်းဆောင်ကြီး စစ်အာဏာရှင် ဗိုလ်နေဝင်း၏ မိန်းမတစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက်ယူခဲ့သည် နှင့် ဖောင်းကားစား မောင်မောင်၏ မိဖုရား တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ယူနေခြင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသောကြောင့် နိုင်ငံ
ခေါင်းဆောင် များကို စော်ကားသည် ဟု ဆိုကာ မောင်ဖေငယ်ကို မဆ
လစာရေးဆရာ တရားသူကြီးတစ်ဦးက ကျောက်တံတားတရားရုံးကနေ
စစ်ထောက်လှမ်းရေး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ထောင်ဒဏ် တစ်သက်
တစ်ကျွန်းထိ ချမှတ်လိုက်သော အရပ်ဆိုးလှသည့် စာပေလွတ်လပ်ခွင့်
လုံးဝဖိနှိပ်ခံ ပိတ်ပင်ခံရသောအဖြစ်ကို ရေးဖြစ်ပါသည်။ ။ မောင်ဖေငယ်
နှင့် ထောင်ထဲတွင် အတူဆုံခဲ့၏။ ၈၀ - ခုနှစ် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် နှင့်
လွတ် လာပြီးသည် နောက်လည်း သူနှင့် တွဲ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ကွယ်
လွန်သည် အထိ မောင်ဖေငယ်နှင့် အဆက်ပြတ်သည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ မြ
န်မာစာပေလောက တွင် စာရေး၍ စာအုပ်ကြောင့် ထောင်ဒဏ်တစ်သ
က်တစ်ကျွန်း ချခံရသူမှာ မောင်ဖေငယ်တစ်ဦး တည်းသာ ရှိလိမ့်မည်ထ
င်ပါသည်။ ။ မြန်မာစာပေလောကတွင် သာမက ကမ္ဘာ့စာပေလောကတွ
င် လည်း ထိုကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် ဖိနှိပ်ခံရသော စာရေးဆရာမှာ လ

ည်း ရှားပါးပေလိမ့်မည်။ ကဗျာရေး၍ ထောင်ချခံရသော ကဗျာဆရာ
စောဝေ အကြောင်းကိုလည်း စာတမ်းထဲတွင် ဖော်ပြခဲ့၏။ ထောင်ကျခဲ့
သော ကဗျာဆရာများ စာရေးဆရာများက ကဗျာဆရာစောဝေ တစ်ဦး
တည်းကိုသာ အထူးပြု ရေးသားမိသောကြောင့် မကျေနပ်ကြပေ။ သူတို့
လည်း ထောင်ဒဏ် အနှစ်(၂၀) ကျသည် ။ ဘယ်၍ ဘယ်မျှ ကျသည် ဖြင့်
ပြောဆိုကြသည် ။ သို့သော် သူတို့ ထောင်ကျ သည် မှာ သူတို့ ၏ နိုင်ငံ
ရေးလှုပ်ရှားမှုများကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ကျခံရသ
ည် မှာ လည်း ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သာ ဖြစ်၏။ စာ
ရေး၍ ကဗျာရေး၍ မဟုတ်ပေ။ အစိုးရကို ရည်စူး၍ ထောင်ကျခြင်းမဟု
တ်။ ကဗျာဆရာစောဝေက “အာဏာရှင်ကြီး မှူးကြီးသန်းရွှေ” ဆိုသော
စာလုံးများကို သူ့ကဗျာ၏ ရှေ့ဆုံးစာလုံးအဖြစ် ရေးသားခဲ့ခြင်းကို စာပေ
စိစစ်ရေးက ထုတ်ဖော်ပြနိုင်ကာ ထောင်ဒဏ် (၂)နှစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သ
ည် ။ ဗိုလ်နေဝင်းကာလတုန်းက မဆလ ခေါင်းဆောင်များကို စောင်းချီ
တ်ရေးသော မောင်ဖေငယ်ကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ချခဲ့သလို နဝ
တခေတ်တွင် လည်း ဗိုလ်သန်းရွှေကို စောင်းချီတ်ရေးသော ကဗျာဆရာ
စောဝေ ထောင်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် စစ်အာ
ဏာရှင်ခေတ် အနှစ် (၅၀)ကျော်ကာလ စာပေလွတ်လပ်ခွင့် လုံးဝမိန့်ပိခံ
ရသည့် အကြောင်းရေးမည်ဆိုလျှင် ယခုလို စာတမ်းငယ်တစ်စောင် အဖြ
စ် ပြီးပြည့်စုံလိမ့်မဟုတ်ပေ။ ဒုတိယစာတမ်း တင်သည့် ကာလက နော
က်ထပ် ထင်ရှားသော စာတမ်းတစ်စောင်မှာ ဆရာဇော်ဝင်းကို၏ “တ
ရားရုံးကို မထင်မဲ့မြင်ပြုမှု ဥပဒေနှင့် စာပေသမားတို့ ၏ အန္တရာယ်” ဟူ
သော စာတမ်းဖြစ်ပေသည် ။ စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာ အတော်များများ
က ထိုစာတမ်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ထိုစာတမ်းတင်ပြီးသည့် အခါ
တွင် လည်း စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ထောက်ခံ ဆွေးနွေးကြလေသည် ။ ဒုတိ

ယအကြိမ်စာတမ်းတင်ရာတွင် တက်ရောက်သော စာရေးဆရာ ကဗျာ ဆရာများ နှင့် စာပေဝါသနာရှင်များ ၏ ထက်သန်မှုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရ သလို “စာတမ်းခေတ် ကုန်သွားပြီ” ဟု ဆိုသော သူများကိုလည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိပါတော့သည်။

(၃)

တတိယစာတမ်း

[သမုဒ္ဒရာ အလယ်မှ အကျဉ်းထောင် ...]

စာတမ်းရေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်သူမှာ ဆရာဇော်သက်ထွေး ဖြစ်လေသည်။ သူဖိတ်ခေါ်ရသည့် အကြောင်းမှာ လည်း နိုင်ငံရေး၊ အကျဉ်းသားအဖြစ် ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သော ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းထောင်အကြောင်း ရေးသားပေးပါရန်ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ငိုချင်လျက် လက်တို့ ဖြစ်သွားပါသည်။ အချိန်သိပ်မရ၍ ထိုစာတမ်းကို ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းထောင်စနစ် ဖျက်သိမ်းပေးရေး ရက်ပေါင်း (၅၃)ရက်ကြာ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲကို အဓိကထား၍ ရေးဖြစ်ပါသည်။ စာတမ်းဖတ်ပွဲကို ရန်ကုန်မြို့ ဖိုးစိန်လမ်းထဲရှိ Holiday Inn ဟိုတယ်၌ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါသည်။

စစ်အစိုးရလွန်ကာလတွင် ခွင့်ပြုလာသော ဒီမိုကရေစီအခွင့်အလမ်းများကို လူငယ်များက အရယူဆုပ်ကိုင်ကာ စစ်အာဏာရှင်ခေတ်က ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းခဲ့သမျှကို ဖော်ထုတ်မှတ်တမ်း တင်သော ပွဲများ လည်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရမည်။ စာတမ်းဖတ်ပွဲများ ၊ အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲများ ၊ Panel Discussion များ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ လည်း

လူအများ စိတ်ဝင်စားသလို မိမိတို့ ပြောလိုသမျှကို ရင်ထဲမှ နေအပြင်သို့ ပွင့်အန်နိုင်သောကြောင့် ကောင်းမြတ်သော လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်သည် ။ ဘာကိုမလုပ်နှင့် ဘယ်လိုမလုပ်နဲ့ ၊ ဘယ်ဟာခေတ်နောက်ကျသွားပြီ။ မိမိသာတတ်သည် ၊ မိမိသာအရည်အချင်းရှိသည် ဟု ကြွားဝါနေလျှင် ယခုခေတ် လူငယ်များကြားတွင် နောက်ကောက် ကျ ကျန်ရစ်နေပေလိမ့်မည်။ ထိုစာတမ်းဖတ်ပွဲ၌ ကဗျာဆရာများ ၊ စာရေးဆရာများ နှင့် စာပေဝါသနာရှင်များ ၊ နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည် များ လည်း တက်ရောက်ကြသည် ။ သို့သော် စာပေလောက တစ်ခုလုံးပါဝင်ဖို့ အတွက်မူ အားနည်းနေသေးသည် ဟု ယူဆပါသည် ။ ထိုပွဲမှာ အထူးသဖြင့် လူငယ်ကဗျာဆရာများ နှင့် ပန်းချီဆရာများ တက်ရောက်၍ ဆွေးနွေးကြလေသည် ။

စတုတ္ထစာတမ်းဖတ်ပွဲကို မန္တလေးမြို့ ဗြဟ္မစိုရ်အသင်းတိုက်တွင် ကျင်းပ၏။ မန္တလေး မြို့ခံလူငယ်များက ကြီးမှူးကျင်းပခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ ဆရာညီဇေမင်း စာတမ်းတစ်စောင် ဖတ်ကြားသည်ကို သတိထားမိသည် ။ ကျွန်ုပ်စာတမ်းများကိုမူ သတိမရတော့ပါ။ ထိုအချိန်က နောက်ထပ်အသစ် စာတမ်းလည်း ရေးချိန်မရ၊ ရေးလည်း မရေးနိုင်တော့သဖြင့် ဖိုးစိန်လမ်း ဟိုတယ်တွင် ဖတ်ကြားခဲ့သော “သမုဒ္ဒရာအလယ်မှ အကျဉ်းထောင် (သို့) ကိုကိုး ကျွန်းမှ ခါးသည်းသောနေ့ရက်များ” စာတမ်းကိုပင် ဖတ်ရှုခဲ့ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် တတိယအကြိမ် မြောက်စာတမ်းဖတ်ပွဲနှင့် စတုတ္ထအကြိမ် စာတမ်းဖတ်ပွဲနှစ်ခုစလုံးမှာ အတူတူပင် ဖြစ်နေသော ကြောင့် ဖတ်ကြားသော စာတမ်းသည် တတိယမြောက်စာတမ်းဖြစ်ပေသည် ။ ဆိုလိုသည် မှာ တတိယ စာတမ်းကို နှစ်နေရာတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ခြင်းကြောင့် စာတမ်းတစ်ခုတည်းဟု သတ်မှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

စတုတ္ထစာတမ်း

[စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်များ]

ထိုစာတမ်းကို မိုးကုတ်မြို့ရှိ စာပေဝါသနာရှင်များက ကြီးမှူးကျင်းပသော စာတမ်းဖတ်ပွဲ တွင် ဖတ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုစာတမ်းမှာ ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို အခြေခံကာ ရေးသားခဲ့သော စာတမ်း ဖြစ်၏။ ဆိုလိုသည့် အချက်မှာ ဘာသာပြန် စာပေသည် မူရင်းစာပေမဟုတ်ကြောင်း မူရင်းမှာ ဘာသာပြန်သော ဘာသာပြန်သမား နှစ်ယောက်ရှိလျှင် နှစ်မျိုးကွဲပြားနေသလို သုံးလေးယောက်ရှိလျှင် လည်း သုံးလေးမျိုး ကွဲပြားနေပြီ။ အယောက် ၁၀၀ ရှိလျှင် အမျိုး ၁၀၀ ကွဲနေပေလိမ့်မည်။ ထိုမူကွဲများ အကြောင်းကို တင်ပြလို၍ ရေးဖြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးတော်စတိုင်း၏ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးမှာ ယနေ့ထက်တိုင်မည်သူမှ ယှဉ်၍ မရေးနိုင်သော ဝတ္ထုဟု ကမ္ဘာကပင် သတ်မှတ်ကြ၏။ နိုင်ငံပေါင်းစုံက ဘာသာပေါင်းစုံဖြင့် ဘာသာပြန်ထား၏။ တော်စတိုင်း၏ မူရင်း အင်္ဂလိပ်စာကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာသို့ ဘာသာပြန်ဆရာနှစ်ဦးက ပြန်ဆိုခဲ့ရာတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မတူညီပုံကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သလို မြန်မာနိုင်ငံတွင် လည်း စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကို စာရေးဆရာနှစ်ဦးက ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ဖူးသည် ။ ပြန်ဆိုရာတွင် မတူညီသည် မှာ တစ်ဦးက စာအုပ်တစ်ခုလုံးကို ခရေစတုတွင်းကျ ဘာသာပြန်ဆိုနိုင် သော်လည်း ၊ တစ်ဦးက အကျဉ်းချုပ်၍ ပြန်ဆိုခဲ့၏။ အကျ

ဦးချုပ်ဆိုသည့် တိုင် စာအုပ်မှာ အတော်ထူ၏။ သို့သော် ဘာသာပြန်သည့် အနှစ်သာရချင်း၊ စကားလုံးရွေးချယ်မှုချင်းများ ကွဲပြားခြားနားသည်ကို ယှဉ်ဖတ်လျှင် သိနိုင်၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာတွင် လည်း တစ်အုပ်က နှစ်ဦးပေါင်း၍ ပြန်သလို တစ်အုပ်က တစ်ဦးတည်းပြန်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် စာတစ်ပုဒ်ချင်း တစ်ကြောင်းချင်း ပြန်ဆိုမှုမှာ ကွဲပြားခြားနား၏။ တချို့မှာ ရသအရ အားကောင်းသော်လည်း စကားလုံးရွေးချယ်မှု အားနည်းသည် ကို တွေ့ကြရသည် ။ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းသည် မူရင်းအတိုင်း မဟုတ် ဘာသာပြန်ခြင်း အနုပညာမှာ မူရင်းထက်ကောင်းသည် ဟူ၍ မရှိ။ မူရင်းက မူရင်းဖြစ်ပြီး ဘာသာပြန်ခြင်းက ဘာသာပြန်ခြင်း သက်သက်ဖြစ်ပေသည် ။ ထိုသို့စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ဝတ္ထုကြီးကို အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်နှစ်မျိုးထွက်ပေါ်လာသည့် အကြောင်း၊ တစ်အုပ်နှင့် တစ်အုပ် ဘာသာပြန်မှု မတူသည့် အကြောင်း ထိုစာတမ်းတွင် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

(၅)

ပဉ္စမမြောက်စာတမ်း

[ဒဂုန်တာရာ နှင့် နိုင်ငံရေး]

ထိုစာတမ်းမှာ ဆရာဒဂုန်တာရာနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသားထားသော စာတမ်းဖြစ်သည် ။ ဆရာဒဂုန်တာရာ ကွယ်လွန်သည့် အခမ်းအ

နားတွင် ထိုစာတမ်းကို ဖတ်ခဲ့သည် ။ ဆရာသည် နိုင်ငံရေးသမားမဟုတ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းရေးသမား၊ စာပေသမားဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံရေးနှင့် မကင်းကွာ ဘဲ နိုင်ငံရေးအကြောင်းထဲထဲဝင်ဝင် နားလည်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲများ တွင်လည်း တော်လှန်ရေးသမားများ ဘက်မှ ရပ်တည်ကာ သူတို့ နှင့် အတူ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် အကြောင်း ဆရာကိုနိုင်ငံရေးသမားဟု မခေါ်ခဲ့သော်လည်း ဆရာသည် နိုင်ငံရေးသတ္တဝါတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မည်သူမျှငြင်း၍ မရနိုင်ပေ။ သူအပေါင်းအသင်းလုပ်သော သူများ ၊ ရင်းနှီးသူများအားလုံးမှာ နိုင်ငံရေးသမားများ တော်လှန်ရေး သမားများ ချည်း ဖြစ်၏။ သူ၏ ရပ်ပုံလွှာအဖွဲ့အနွဲ့များ တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အစ ရင်းနှီးသူ အမြဲတွဲနေသူများမှာ မြန်မာနိုင်ငံ ၏ သမိုင်းတွင် ထိပ်ဆုံးတွင် ရှိသော နိုင်ငံရေးသမား တော်လှန်ရေးသမားများ ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရင်းနှီးသလို သူ့ဘဝတွင် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် သခင်ဗဟိန်း သည် ပင်လျှင် နိုင်ငံရေး နက်နက်နဲနဲလုပ်ဆောင်သော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တရုတ်နယ်စပ်သို့ပင် သွားဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့၏။ သွားသည် မှာလည်း လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဖြစ်၏။ သူလည်း လိုလိုလားလား လိုက်သွား၏။ သို့သော် အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် မသွားဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဒဂုန်တာရာ၏ စာတမ်းတွင် ဒဂုန်တာရာသည် နိုင်ငံရေးသတ္တဝါ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သူကိုယ်တိုင်က မှတ်စပ်လီနင်ဝါဒကို လက်ခံယုံကြည်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကားမတ်၏ အဘိဓမ္မာကိုလည်း သူကယုံကြည်၏။ အနုပဋိလောမရုပ်ဝါဒကို ဆရာတာရာသည် ကွယ်လွန်သည် အထိ ယုံကြည်သွားသူဖြစ်ကြောင်း ငြင်းဆို၍ ရနိုင်မည်မထင်ပေ။ သူ့ကိုကွန်မြူနစ် တစ်ယောက်ဟု မခေါ်သော်လည်း သူသည် ကွန်မြူနစ်

လိုလားသူ တစ်ဦးကားအမှန်ပင်။ တစ်ချို့က ဆရာဒဂုန်တာရာ၏ လက်
ဝဲဝါဒအပေါ် ယုံကြည်မှု၊ နိုင်ငံရေးအရ ရပ်တည်မှုများကို သူတို့ လိုသလို
ဆွဲပြီး အမျိုးမျိုးအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြ၏။ သူရေးခဲ့သော “လောကအမွန်” က
ဗျာမျိုး၊ “ညိုမိဂုဗ္ဘဏ်” ဝတ္ထုမျိုးစသည် တို့ ကို လေ့လာကြည့်မည်ဆိုလျှင်
သူရပ်တည်ချက်နှင့် သဘောထား ကို သိနိုင်ပေသည် ။ သူရေးခဲ့သော
စာများ နှင့် သူ၏ နောက်ဆုံး ရပ်တည်ချက်များကို သဘော ပေါက်ပါက
ဆရာဒဂုန်တာရာ၏ နိုင်ငံရေး အယူအဆကို သံသယဖြစ်စရာမလိုတော့
ပေ။

(၆)

ဆဋ္ဌမမြောက်စာတမ်း

[လူထုဒေါ်အမာ၏ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှ ဝိုင်း]

လူထုဒေါ်အမာ ရာပြည့်မွေးနေ့အခမ်းအနားကို မန္တလေးမြို့၌ ကျင်း
ပ ဖြစ်၏။ စာတမ်း ဖတ်ပွဲများ ဟောပြောပွဲများကို မန္တလေး ဓမ္မဗိမာန်တွ
င် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ စာရေးဆရာများ ဂါရဝပြုပြီး ပါဝင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုပွဲတွ
င် စာတမ်းတစ်စောင်ရေးရန် တိုက်တွန်းမှု၊ မိမိကိုယ်တိုင်၌ ကလည်း ထ
က်သန်မှုတို့ ကြောင့် “လူထုဒေါ်အမာ၏ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှ
ိုင်း ” ဆိုသော စာတမ်း ကိုရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။ ဒေါ်ဒေါ် လူထုဒေါ်အမာ
ရေးသားသော ဆရာကြီး သခင်ကိုယ် တော်မှိုင်း စာအုပ်အပေါ် ဒေါ်ဒေါ်
၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှု၊ ခရေစေ့တွင်းကျ လေ့လာခဲ့မှုတို့ ကို စာအုပ်
အဖြစ်နှင့် ရေးသားခဲ့ပြီး၊ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှ ဝိုင်း၏

စာအုပ်များ စွာ ထွက်ရှိသမျှတွင် ဒေါ်ဒေါ်၏ စာအုပ်မှာ ခြေခြေမြစ်မြစ်နှင့် စနစ်တကျဖြစ်ကြောင်းကို ထိုစာအုပ်တွင် ရေးသားခဲ့၏။ စာတမ်းဖတ်သည့် နေ့က စာတမ်းကို မိမိကိုယ်တိုင်ကျန်းမာရေးကြောင့် မဖတ်နိုင်ခဲ့ပေ။ မိတ်ဆက် စကားသာပြောနိုင်ပြီး ပြင်ဦးလွင်တွင် နေထိုင်သော ဆရာ မောင်ကြည်သော်(ကောလင်း) အား စာတမ်းဖတ်ရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သောကြောင့် ဆရာမောင်ကြည်သော်က ဌာနကရိုဏ်းကျကျ မာန်ပါပါဖြင့် ကျွန်တော့် စာတမ်းကို ဖတ်ပြသွားခဲ့လေသည် ။ ဆရာကြီး၏ လေးချိုးကြီးများ ဆိုလျှင် မောင်ကြည်သော်(ကောလင်း)က လေးချိုးသံအတိုင်း အသံနေ အသံထားမှန်ကန်စွာဖြင့် ရွတ်ပြ ဆိုပြသွားခဲ့သလို စာတမ်းကိုလည်း အသံအနိမ့်အမြင့်ဖြင့် နားထောင်သူများ စိတ်ဝင်စား လောက်အောင် ဖတ်ပြသွားခဲ့၏။ ထိုစာတမ်းဖတ်ပွဲနေ့ အခမ်းအနားသဘာပတိအဖြစ် ဆရာ ဇော်ဝင်းကိုက တာဝန်ယူသွားခဲ့ပါသည် ။

(၇)

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကိုအောင်မြင်စိန်

ဆရာကိုအောင်မြင်စိန်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ရှိသည့် အချိန်က သူ့ကို ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့ပါ။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၄၀)က ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ထုတ်ဝေသူလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကိုအောင်မြင်စိန်ကို ပြန်လည်တွေ့သောအခါ သူက နှုတ်ဆက်၍ သာ ကျွန်တော်က အားနာပါးနာနှင့် သာ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်ခဲ့သော်လည်း ဘယ်တုန်းက ရင်းနှီးခဲ့သည် ကို မမှတ်မိတော့ပေ။ ထိုအခါ ကိုအောင်မြင်စိန်က ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးစာအုပ်ဖြစ်သော “ငှာယင်ဗန်ထရွှင်း” စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေ

သူများ ထဲတွင် သူလည်း ပါသည် ဟု ပြောပြတော့မှ သာ ကျွန်တော်မှတ်
မိပါတော့သည်။ သူတို့ B.Ed ကျောင်းသားများ စုပေါင်း၍ “ပန်းနုလဝန်း
စာပေ” ဆိုသော စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်ကို ထူထောင်ခဲ့လေသည်။ သူ
တို့ B.Ed ကျောင်းဆင်းများ တွင် ပန်းချီကိုကျော်သောင်းက လူသိအများ
ဆုံး ဖြစ်၏။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်စာပေစိစစ်ရေးသို့ တင်ထားခဲ့
သော ငှာယင်ဗန်ထရွှင်း စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခွင့်ကျလေသည်။ စာပေစိစစ်
ရေးက နိုင်ငံခြားရေးဌာနသို့ ထိုစာမူများကိုပြုပြီ၊ ထုတ်ဝေခွင့် ပေး
သော စာအုပ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဆရာမောင်လင်းယုန်(ရှမ်းပြည်)
ရေးသောထိုငှာယင်ဗန်ထရွှင်း စာအုပ်ပင်ရှိပေလိမ့်မည်။ ကိုအောင်မြင့်စိန်
တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုဖြစ်သော ကိုကျော်သောင်း၊ ကိုမြင့်ဦး၊ ကိုကျော်
ဇောနိုင်၊ ကိုအောင်မြင့်စိန် တို့ သည် စာအုပ်တိုက်လေး တစ်ခုထောင်ပြီး
သူတို့ ကြိုက်သော စာအုပ်ကလေးများကို ဝါသနာကြီးစွာဖြင့်
ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုသူနှင့် ပြန်တွေ့သည့် အခါ သူလည်း “ဝတ်
ရည်နှင်း” စာအုပ်တိုက်ကိုထောင်ပြီး စာပေဖြင့် ပြည်သူ့အကျိုး သယ်ပိုး
အံ့ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်ထားကာ နှစ်သက်သည့် စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး၊
ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်၏ စာတမ်းများ လည်း ပါဝင်သွားသည်။ ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် စာအုပ်ကို ထက်သန်စွာ ထုတ်ဝေ ပေးသော ကို
အောင်မြင့်စိန်နှင့် ဇနီး မမြမြမူ တို့ အား အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဂု
ဏ်ပြုမှတ်တမ်း တင်လိုက်ရပါသည်။ ။

ထက်မြက်

[၂၀၁၆ - ခုနှစ်၊ မေလ (၁) ရက်]